

Вечерта

Азъ съмъ убитъ, мъртавъ, изгубень.

Не. Не. Ние не носимъ едни и сѣщи желанія. Това е невъзможно, страшно. Моитѣ желанія и по-стѣпки не сѣ и негови. Той ми е чуждъ съ всичко. Далечень и чуждъ. Иначе — —

Утре ме викатъ повторно при следователя. Подозиратъ ме въ убийството на Рабъ. За какво друго съмъ нуженъ на пазителя на закона?

Азъ ще отида и ще кажа кой е убиецъ. Истинския убиецъ!

\*  
\* \*  
\*

Отъ тукъ до последния листъ на тетрадата не бѣше отбелязано нищо друго отъ Храбъръ. А написаното отъ него бѣ недостатъчно да се разбере сѣдбата му. Още повече съ внезапното прекъсване.

Азъ треперѣхъ.

Изненадата, която изживѣхъ преди два месеца отъ некролозитѣ на Казимиръ Храбъръ, и гнетѣтъ на необяснимото по-късно, сега се разкъсаха въ нервень нагонъ къмъ разгадаване и разяснение. Непрогледна мъгла лежеше надъ участъта на моя приятель и тая мъгла азъ не можехъ да издържамъ повече.

Ето какъ се породи жадността, съ която зачетохъ останалитѣ страници въ тетрадата, изписани отъ д-ръ Секулъ Брадва. Още повече, че всичко идѣше да покаже, че появата на тоя човѣкъ не бѣше случайна. Азъ вече подозирахъ въ неговото лице непознатия отъ дневника.